

A „Vermes bolt”

Ez a cikk nem egy új üzletről szól, hanem a múlt században Budaörs egyetlen élelmiszerüzletéről. A bolt vezetője, Vermes László azonban vérbeli kereskedő volt. Tudta, hogy a legfontosabb: honnan szerzi be az árut és milyen csapattal dolgozik együtt.

■ A hiper- és supermarketek korában, amelyekből Budaörsre bőségesen jutott, tényleg történelem, hogy az 1980-as évek közepéig egyetlen élelmiszerüzlet szolgálta ki szinte a teljes települést. Ez volt gyerekkoromban az egykori Vermes-bolt, a Szabadság út páratlan oldalán. A helyén ma a bank mellett egy évtizedek óta üres telek van. Bár a kort a hiánygazdaság jellemezte, itt mégis szinte mindent

ták, a 103-as bolt pedig átköltözött a mai CBA helyére és ABC lett belőle. Az új ABC a szokásos, „szocialista” egyendoboz volt, tele műszaki hibákkal, de mégis megszerettük. Alighanem a szinte változatlanul átvett személyzetnek köszönhetően. „Ott édesapám már csak 2 évet dolgozott – folytatja Éva –, mert agyvérzést kapott és leszálalékolták.” A helyére, hosszú évekre korábbi helyettese Erzsi néni került. „Az árucikkek 90 százaléban magyar termékek voltak – emlékezik Éva. – Az úgynevezett nehézarút, mint liszt, cukor, só, zsír, a FÜSZÉRT szállította. A konzerveket a Kecskeméti és Nagykőrösi Konzervgyár. A tejtermékeket a Budapesti Tejipari Vállalat. A hentesárut főleg Budapestről kapták a budaörsiek, majd később Pápáról, Gyuláról és Szegedről. A kenyeret és péksüteményeket Budaörsről a kenyér-



sága. Így a boltban is szinte mindenkit névről ismertek. Személyes kapcsolat alakult ki a vevők és eladók közt. Édesapám, mintha a jövőbe látott volna, vagy meghaladta volna a korát, de talán első volt Magyarországon, aki a 60-as években nagy karácsonyi vásárt rendezett a bolt előtti területen. Nagy fenyőfát állított, nagy villanykörtét befestetett színesre, az volt az égősor, s az utcán árulták a narancsot, banánt, sört. Igen, déli



meg lehetett venni. Vajon mi volt a „titka” a bolt vezetőjének, Vermes Lászlónak? Őt magát sajnos már nem kérdezhettük meg, de lányát, Évát igen. Aki összeszedte a fotókat is a családi albumból.

„A rendszerváltásig Budaörs lakosságát a Nyugat Pest megyei Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat (NYÉKV) kis üzletei látták el – mondja Vermes Éva. – Köztük a legnagyobb a 103-as számú üzlet volt, melynek 1960-tól 1984-ig Vermes László volt a vezetője. Helyettese pedig édesanyám Vermes Lászlóné, Marika néni és Lukács Györgyné született Wendler Erzsébet. A rendszerváltás után a vállalat megszűnt. A kisebb boltokat bezár-

gyárból, s ha napközben fogyóban volt, akkor sokszor édesapám személyesen, saját kocsival ment érte. Ugyanis a kenyér politikai kérdés volt. Ha zárás előtt ellenőr érkezett, s nem volt már belőle, megbüntették a vezetőt.

A liszt, cukor, gríz stb. nem gyári csomagolásban érkezett, hanem 50 kilogrammos zsákokban, amit mindig a délutános műszak csomagolt kilós kiserelésbe fél 12-től 2 óráig. A Vermes boltban mindig tele voltak a polcok. És már az is szempont volt, hogy az árunak szépen, esztétikusan kellett a polcon helyet foglalnia.

„Abban az időben természetesen sokkal kevesebb volt Budaörs lakos-

gyümölcsöket. Persze kigyózó sorok voltak, hisz ezek akkor ritka csemegének számítottak, és bizony az első szállítmány csak Mikulásra érkezett meg.

Nem voltak elektronikus mérlegek, kódleolvasók. Az eladók azonban úgy tudtak számolni, mint Pataki fejszámoló bűvész, s a pénztárosok is fejből sorolták mindennek az árát. „Ők még nem tanulták az iskolában, hogy csapatban kell dolgozni, mégis eredendően bennük volt a közösségi szellem. Emlékszem, a 103-as dolgozói olyanok voltak, mint egy nagy család. Nekem pedig, a szüleim révén, tényleg a családommá váltak” – zárta gondolatmenetét Éva.